

MAHKUM

Cengiz Narçın

MAHKUM

BÖLÜM 1

Heyecanımdan üç gündür kısa şekerlemelerin haricinde zerre uyuyamadım. Dile kolay yirmi yıl üç ay on iki gündür mapustayım. Umutlarımı cehennemın en derinlerine gömdüğüm, mümkün değil daha da gün yüzü görmem dediğim bu karanlık delikten sabaha azat oluyorum. Aslında uykumu kaçırın dışarıya çıkacağımın sevinci değil; korkusu. On dokuz yaşında girdiğim bu yerden kırk yaşında çıkıyorum. Ben çoktan dışarıyı unuttum. Dış yaşamla ilgili hatırladığım o kadar az şey var ki; onlar da buğulu, siyah beyaz. Silik, hayal meyal. Çok geride kalmışlar. Şimdi ödüm kopuyor buradan çıkacağım diye. Benim için tüm dünya bu kırk metrekare dubleks koğuş ve her gün koyun gibi sayıldığımız otuzüç koğuş arkadaşlarım. Gerci doktor tarafından tescillenen a sosyal kişilik bozukluğu tanımımdan dolayı kimseyle arkadaş markadaş da değilim. Yıllardır herkes nereye ben tersine şu kış kadar yerde zaman geçirdim. Kimse bana bulaşmaz ben de kimseye. Aslında ne tipler var beni bir kaşık suda boğarlar da üç kişinin katili olarak görünmez doğal bir zırhım var. Boru değil. Üç kişinin katili. Hani yıllar önce İzmir Bornova sanayi sitesinde hunharca öldürülmüş aylarca gazetelerin sürmanşetlerine konu olmuş olayın baş kahramanı yani canavar dedikleri o katil benim. Olayın ayrıntılarına girmeye gerek yok. Siz beni üç kişinin katili olarak bilin yeter. Toplamda elli küsür yıl ceza alan, lakin infaz yasasının uygulaması, iki kere devrin hükümetlerince yapılan genel aflar ile gel zaman git zaman cezamı bu sabah bitiyor. Hiç bir zaman çıkamayacağımı bellediğim bu delikten yarın çıkıyorum.

Yıllarca cezasının son günlerini geçiren mahkumlardan dışarıya çıktıklarında neler yapacaklarının hayallerinin dışı vurumunu heyecanlı heyecanlı çevrelerine neşeyle anlatmalarını dinledim. Ben kimseye anlatmadım. Anlatacak da bir şeyim yok. Yirmi yıldan sonra dışarıya diye bir olgu zaten bende yok. Kendimi bildiğimden beri ki tüm yaşamım burda. Ben artık mapusluktan geçmiş mapushanenin kendisi olmuşum. Varsa yoksa şuradaki kırk küsür metre kare yer. Gerisi boşluk. Dışarıya benim için bir fazlalı beş bilinmeyenli denklemden öte birşey değil. Dışarıya benim için yüksek duvarlı dikdörtgen avludan kafamı kaldırdığımda gördüğüm mavi gökyüzü. Bunca zamanda kim bilir dışarıda neler değişmiştir? Benim için dışarının tek değişikliği arasına o gökyüzünden geçen bulutlar veya hızla geçen bir kuş, hepsi bu. Asosyal kişilik bozukluğumun yanında bir de daha ağır şizoid kişilik bozukluğunu da ekleyince bir fıçı balla yenmez biri oluveriyorum. Tabi üç kişinin katilli olmam da üstünün kaymağı. Şimdi size soracağım soruyu çözün bakalım çözebilecek misiniz? En ağırımdan Asosyal ve şizoid kişilik bozukluğu. Kırk küsür metre kare yer de zaman zaman üç artı beş eksi otuz üç tane birbirinden berbat her suçtan mahkum. Alnına kazınmış katil damgası; hemde üç çentikli. Yirmi yıl. Toplayın bakalım eldeki verileri. Çözebilecek misiniz? Sizce bu malzemedden helva yapılabilir mi?

Çok da endişelenmeyin. Hastalıklarımın dolayısı korku duygum çok az. Korkuyu hissetmiyorum. Nasıl empati yeteneğim yok ise korku da pek hissetmiyorum. Lakin son üç gündür biraz diğer mahkumların fıkoslar eşliğinde hakkımda konuşup durmalarından mütevellit bana çok yabancı olan endişe, korku geçişleri beni gıdıklıyor. Zaman yaklaştıkça da rahatsızlığım artıyor. Bir ara burdan çıkmamak için kokuştan birilerine zarar vermeyi bile düşündüm. En baş adayım da koğuş başkan yardımcısı Feyyaz'dı. Gıcık oluyordum ona lakin puşt niyetimi anlamış olmalı ki kaç gündür arkadaşlarından kalkan yaptı kendine benimle köşe kapmaca oynuyor. Sayıma gelen baş gardiyan lardan birine "burdan çıkmasam olmaz mı?" diye sordum. Herif yüzüme bakıp " sen konuşabiliyor muydun? "deyip pis pis gülüp gitti. Son geldiğim nokta bir çıkayım,baktım olmadı hamlemi dışarda yapar gerisin geriye dönerim de karar kıldım.

Sabah kahvaltıdan sonra koğuş kapısı dışardaki sürgünün metal sesiyle açılıp gardiyanın yıllardır alışkın olduğum o mutlu çıkış sesiyle adım anons etmesiyle oturduğum yataktan kalkıp merdivenleri elimde örme naylon pazar çantası ile inmeye başladım.Kart mahkumum.Gardiyanların kapıdan yaptığı anonsların tonlamasından çağırdıkları mahkumu ne için çağırdıklarını anlayabiliyordum. Revir,avukat,görüşme,telefon, vukuat veya çıkış; her biri için farklı tonlama. Bugünkü çıkış tonlamasıydı. Adamın bezgin sahte mutluluk tonlaması üst kattan bile belli oluyordu.

Aslında cezası dolup çıkış yapan her mahkuma adettendir uğurlama yapılır lakin en eski gedikli olmama rağmen benim için buna bile gerek duymadılar. Bir iki cılız "uğurlar ola" mırıltısının haricinde birşey duymadım. Çok da umrumda değil. Ne koğuşa ne de içindekilere dönüp bakmadım bile. Kimseye "Allah kurtarsın" da demedim.İki gardiyanla arkalı önlü koridorda yürüyor hapishanenin bölümlerini ayıran demir kapılardan sürgü şangırtıları arasında geçiyoruz. Çıkış kapısına kadar bu şekilde geldik. Sonra gardiyanların yerini jandarma aldı. Son kontrolden sonra en dış büyük kapının açılan küçük kapısından dışarıya yalnız çıktım. Kapının ardından kapanan metalik sesi içimi ürpertti. Birşey vücudumu adeta kilitlemişti. Beynim durmuş vücuduma hükmetmeyi bırakmış gibiydi. Ne tarafa gideceğimi,ne yapacağımı bilemez haldeyim. Kapıyla bir adım mesafedeyiz.

Önümde asfalttan bir meydan,karşıdaki asfalt yolla birleşiyordu. Yolun hemen karşısında üç dört market sıralanmıştı. Son marketin önünde bir belediye otobüsü durağı vardı. Herşey çok renkliydi. Eskinin küçük tabelalarının yerine koyu mavi büyük tabelalar punto yazılar almış. Otobüs durağı bile bambaşkaydı. Gümüş piriç,siyah cam,oturma yerleri ahşap,çatısı gölgelikli bilmediğim materyalden yapılmıştı. Yoldan geçen arabalar televizyonda gördüğüm arabalar;sesiz,renkli ve hızlılardı. Bana doğru meraklı gözlerle bakan insanların bile giyim kuşama çok farklıydı. Görmemişin merakıyla etrafı izliyordum.Lakin sanki alem de beni izliyor gibiydi. Ağaçların üzerinden yükselen binalar bile meraklı gözlerle beni seyrediyordu. Bir an kendimi bilmediğim ıssız bir gezegene düşmüş gibi hissettim. Dikkatlerin odak noktası gibiydim. Otobüs durağındaki bir çocuk annesinin elbisesini çekiştirip beni işaret edince kadın çocuğun kolunu hızla kendine çekip çocuğu kucağına oturtup kafasına da ileri doğru itekleyince kendime geldim. Neredeyim ben? Ne yapıyorum?Dahası ne yapacağım? Refleksen geriye dönüp kapıya vurdum. İçerden cevap gelmeyince avucumun içiyle daha sert kapıya vurmaya devam edince içerden beklerken cevap yukarıdan geldi. Biri bana sesleniyordu. Kafamı sesin geldiği yere doğru kaldırıncaya birşey göremedim. İki adım geriye gidince elinde silahı ile kapının sol tarafındaki nöbet kulübesinde nöbet tutan askerin yarı üst bedenini gördüm. Genç asker başını bana doğru aşağıya uzatmış,kaşları çatık sinirliydi.

- Ne vuruyon lan kapıyı? diye sorunca
- Kapıyı aç. İçeriye girmem lazım.

- Ne var içeride!? Sen az önce tahliye olmadın mı?
- Oldum lakin müdürle konuşmam lazım.
- Ne konuşacaksın müdürle?
- Ona söyleyeceğim.
- Bak yan tarafta komutan var.Git ona de ne diyeceksen deyince kafamı o tarafa çevirmemle pencereden bana bakan jandarmayla göz göze geldim. Hemen o tarafa yanına gittim.
- Ne vuruyon lan kapıyı? diye komutan edasında sordu
- Müdürle konuşacağım.
- Ne konuşacaksın?
- Ona söyleyeceğim.
- Sen tahliye olmadın mı?
- Oldum.
- E o zaman müdürle ne konuşacaksın lan. Yürü git yoluna dedi. Çalan telefonu kaldırıp konuşmaya başladı. Gözünü benden ayırmıyordu. Arada demir paravan olmasından yanına yaklaşmasam da konuşmanın benim hakkımda olduğunu anlamıştım. İnşallah müdürdür beni kabul eder diye içimden geçirdim. Emredersiniz komutanım diyerek telefonu kapattı.
- Müdür yokmuş,iki gün sonra gelecekmiş. Varsa bir derdin iki gün sonra gel dedi.
- Başkasıyla da görüşebilirim deyince asker sinirlendi.
- Arkadaşım tahliye olmuşsun daha ne görüşmesi.Hadi bi git yoluna! deyip pencerenin kapağını kapatmak için hamle yapınca
- Komutanım bir dur. Dur deyip yanına yaklaşmak için demir paravana yönelince adam öfkeleni
- Dur orda. Yaklaşma. Seni karşılamaya kimse gelmedi mi?
- Gelmedi.
- Gidecek bir yerin yok mu?
- Yok deyince pencereden tekrar kafayı uzatıp
- Bana bak Salih deyince ismimi bildiği için içimde bir ümit yeşerdi ki hemen soldu sıra asker bir sürü şey söyleyip
- Tahliye oldun,daha da burada dolanma,nereye gidersen git deyip demir pencerenin kapağını yüzüme kapattı. “ Komutanım,komutanım!” diye serzenişlerimi içeriden kararlı bir haykırış bastırdı.
- “ Siktir git lan. Cehennemin dibine git!”

BÖLÜM 2

Adım Salih. Salih Karaca.Bir evin tek çocuğuyum. İzmir Bornova doğumluyum. Kırk yaşındayım. On dokuz yaşında işlemiş olduğum hat trick cinayet ile son yirmi yılımı mapus damında geçirdim. Tüm yaşamımda peşimi bırakmayan şizoid asosyal harmanı berbat pis bir hastalığım var. Hastalıklardan dolayı askerden bile doktor raporlu çürüğüm. Kıyıda köşede geçen yalnız,sevgisiz bir çocukluk. Okumaya karşı duvar. İttire kaktıra bitirilmiş ilkokuldan sonra sanayide marangoz yanına verilen çırak. Moloz talaş yığınları arasında gür sesli ters bir ustanın yanında geçen yedi yıl. Babam duvar ustası,sıvacı,boyacı kısaca inşaat amelesi. Annem ev hanımı. Babam da benim gibi bir evin bir oğlu. Annem Karadenizli. Azıcık saf. Konuşmaları hareketlerinden

azıcık dikkatle bu saflığını anlayabiliyorsunuz. Onun kardeşleri var da varla yok gibiler. Bu anlatım ta hapisaneye girmeden önceki zamanlar. Oysa önce babam, üç yıl sonrada annem olmak üzere her ikisi de ebediyete intikal ettiler. Her ikisinin cenazesi için cezaevi yönetimi izin vermek istese de, ben gitmedim. Gidip ne yapacaktım ki? Yirmi yıl içerde kaldım hiç bir kimse ziyaretime gelmedi. Onlar benim canlıma gelmeyince ben de onların ölüsüne gitmedim. Yani işin özü beni bekleyen bir Allahın kulu yok. Bu dünyada bir başımayım. Geçmiş benden o kadar uzak ki; Varla yok arası bir şey. Ne yalan söyleyeyim bugün dışarı çıkasıya kadar geçmişten hiç bir düşünce kafamda da yoktu.

Neredeyim? Kimim? Ne yapıyorum? Amaç? O da ne? Bu yirmi yıl içinde kaç tane hapisane dolaşım. Gittiğim her yerin yalnızca isimleri farklıydı. Geri kalan herşey neredeyse birebir aynıydı. Yüksek duvarlar, demir parmaklıklar, pis sıvasız kovuşlar, birbirlerine benzer mapuslar, aynı üniformalı askerler, gardiyanlar. Aynı yastık kokuları, aynı pis yataklar. O şehirde olsan ne farkeder, bu şehirde olsan ne farkeder. İsmi değişik gardiyanların göbekli, sıska olsa ne farkeder. Farkı bugün anladım. Adana'dayım. Hiç bilmediğim bir şehirdeyim. Bildiğim tek yer İzmir. Cebimde müdürün verdiği az bir param var. En iyisi bildiğim tek yer İzmir e gitmek. Her ne kadar beni orada kimse bekleme de en azından evimiz orada. Herşey yirmi yılda nasıl da değişmiş. İnsanlar, yollar, binalar, renkler, arabalar. Heryer, herşey bana yeni gibi geliyor. Her şey ben yokken nasıl da değişmiş. Oysa içerde heryer, herşey aynıydı. Sora sora yürüyerek şehirler arası terminale geldim. İzmir otobüsündeyim. Yol boyu gece olasıya kadar gözüm hep dışarlarda. Ağaçlar, evler, yol kenarında öteberi satan köylüler, inişler, çıkışlar, dağlar tepeler, geçtiğimiz ilçe, şehirler. Dağ yamaçlarında kurulmuş uzak köyler, tarlalardaki ürünler gözümün gördüğü her şeyi inceliyor tadını çıkarıyorum. Zaten benden başka da dışarıya bakan yok. Herkesin elinde avuç kadar telefon varsa yoksa telefonları. İnsanların dünyayla ilişkileri kesilmiş. Bir iki kişinin kendi kendisine konuştuğuna bile şahit oldum. Ara sıra dikiz aynasından şoför ile göz göze gelmenin haricinde daha kimseyle göz göze bile gelmedim. Cümle alem kendi alanında. Otobüs başka terminallerde durmanın haricinde üç yerde mola verdi. Mola yerleri bile ne kadar değişmiş. Eskinin köhne köreze dinlenme tesisleri şimdi ışıl ışıl. Heryer bal dök yala. Tuvaletler bile. Değişmeyen tek şey tuvaletler hala paralı. Büyük küçük ayırımı hala var. Yemekler daha çeşitli, masalar daha temiz, restaurant dekorlu. Bulduğum simit ile öğünümü geçiştirdim. ne çok özlemişim simidi. Yediğim her bir susam beni unuttuğum sandığım çocukluğumu götürüp getirdi.

İzmir e sabahın ilk ışıklarında giriş yaptık. Yol kenarındaki tabelayı, koca körfezi veya Bornovanın ardındaki dağların kıvrımlarını görmesem mümkün değil İzmir'e geldiğimizi anlayamazdım. Şehir nasılda büyüüp serpilmiş. Herhalde üç beş yıl daha gelmesem evler dağların zirvesine ulaşacaktı. Yüksek katlı birbirlerine benzemeyen renkli camlı binalar yükselmiş. Otogarın hemen yanındaki insanın içini titreten körfez kokusu gitmiş. Yer gök ev olmuş. Otogar değişmiş, büyümüş. Arada eskileri hatırlatan kalıntıları da rastlıyorum. Eski bir ev, cami minaresi, dere yatağı, eski İzmir'in yamaçlara bayırlara tutunmuş virane evleri. Bazı şeyler zamana karşı kendini koruyup değişmemiş. Otobüsten inince Bornova için servisin olup olmadığını sordum. Varmış.

Otobüs firmasının şehir içi servisindeyim. Şoför servis tıka basa dolasıya kadar doldurdu. Sanki bu servis de zamana yenilmemiş. Şoförün lakayt tavırları, ralli yaparcasına 50 NC yi kullanması, dikiz aynasından kaçamak bakışları, garajdan çıkarken dışardaki tanıdıklarıyla gevşek gevşek konuşmaları aynı eskilerdeki gibi. On dört saatlik Adana, İzmir yolunda sarsılmadığımız kadar Bornova'ya varıncaya kadar sarsıldık. Hatta yolcular arasında bunun mevzu da oldu. Teyzenin biri adama patladı. Patara kütere Bornova'nın merkezine vardık. Mahalleye en yakın yerde indim.

Önceki yaşamışlığın mahallesinde tanıdık görüntüler yakaladıkça genel şablon biyolojik haritama oturmaya başladı. Eski mahalleydi. Birçok şey yerli yerindeydi. Eskileri görüp dahada eskiler gözümün önüne geldikçe ben yokken olan değişimleri fark etmeye başladım. Mesela eskinin mahalle çocuklarının top oynadığı meydan şimdi park olmuş. Ağaçlar büyümüş. Şimdinin yeni binaların arasında eskinin o haşmetli yeni,şimdinin ise eski binaları sıkışıp kalmış. Eskinin yenileri eskimiş. Hasta duygusuz bir adam olsam da bunca farklılığı bir anda yaşamak beni bile etkiledi. Parkın girişindeki ilk banka oturdum. Sabahın erken saatlerinde olmamıza rağmen ortalık kalabalıktı. Kaldırımları süpüren çöpçü ve ben en sabit kişilerdik. Herkeste bir telaş , genelde ellerindeki kitaplara bakılırsa öğrenci gençler sabahın magmurluğunda telaşla sağa sola koçuşturuyorlardı. Şehir çoktan uyanmışa benziyordu. Herkeste bir telaş bir telaş. Bankta oturmuş gelen geçenler tanıdık bir yüze rast gelirmiyim diye dikkatle bakıyordum. Herşey o kadar farklıydı ki... Buralarda olmadığım yirmi yıl boyunca ne çok değişim olmuş. Evrim tank gibi canlı cansız tüm alemin üzerinden silindir gibi geçmiş. Bir an kendimi düşündüm. Sanki ben farklı mıydım? On dokuz yaşında civan olarak gittiğim bu yere şimdi kırklı yaşlarda,üstelik bir hapisane çürüğü olarak geri dönüyordum. Ben ben miydim? Yani eski ben şimdiki ben miydi? Okuduğum bir biyoloji kitabında insan hücrelerinin ortalama yedi yılda tamamen yenilendiğini yazıyordu. Bu demek ki gitmemle gelmem arasında ben tam üç kez yenilenmişim. Giden ben, ben değilim. Etrafı seyredip eski görüntüler yerine oturdukça zihnimdeki harita da pazıl gibi tamamlandı. Evimiz buraya çok uzak değildi. Evimize doğru yürümeye başladım. Attığım her adımda beni neyin beklediğinin merakı kafamda dolanıyordu. Yokuşu çıktım. Evler değişse de yollar aynıydı. Yalnızca eskinin tozlu yolları şimdinin arnavut kaldırımları olmuştu. Eski mermerli çeşme aynı yerindeydi. Yalnızca eskitme piriç sarı musluklarının yerinde kör tapalar vardı. Suyu yoktu. Su ahırında yenmiş çikolata kabukları,kağıtlar, pet şişe kalıntıları vardı. Çeşmeden sağa dönünce bizim sokağa girdim. Eskinin bahçeleri şimdinin sıra sıra evleri olmuş. Bizim sokak neredeyse tamamiyle yenilenmiş. Hemde birbirlerine yapışık sıra sıra bitişik nizam evleri olarak. Durmuş dayının evinin olduğu yerde şimdi pide dükkanı olmuş. Sokağın sağı solu hep çeşit çeşit dükkanlar sıralanmış. Küçük küçük esnaf yerleri. Çiğ köftecisinden, nalbura, berberinden, kırtasiyeye kadar. Bazı dükkanların kenenkleri kapalı. Bazılarını da sahipleri yeni açıyor. Kendi sokağımızda kimseyi ve hiçbir evi tanıyamama hayreti içindeyim. Yani bizim burası üç beş hanenin olduğu bahçelik bir yerdi. Şimdi heryer beş katlı apartman olmuş. Bir an yanlış sokağa mı girdim diye düşünsem de yıllarca önünden geçtiğim çeşme eğer sihirli bir el tarafından yeri değiştirilmediyse bizim sokaktayım. Bizim ev hemen biraz ilerde olmalı. Yolun iki yanında sıra sıra dizili apartmanlar ruhumu sıkıya başlamıştı ki sol taraftaki apartmanlar birden bıçak gibi kesiliverdi. Bu değişimi kesen bizim evdi. Bizim ev bizim ev gibi değildi lakin bizim evdi. Çalı çırpı, babamın bazı inşaattan getirdiği ıvır zıvırlar çevirir bahçe duvarı yoktu..Şimdi var. Dış kapısı yoktu. Dilmelerden yapılmış gediğimiz vardı.Şimdi var. Evin yapısı aynı olmakla beraber sol taraftaki deponun üzerine pimapenden çıkmalar yapılmış ev büyütülmüş. Virane gibiydi. Babam inşaatçı olmasına rağmen evin dışı sıvasız ,tuğla ve briketler ham haliyle dışardan görünürdü;şimdi sıvalı,badanalı baya baya bakımlı bir ev. Oval yosunlu kiremitlerin yerinde modern kiremitler var. Gün ısı yoktu.Şimdi var. Eski alüminyum telli antenin yerinde kocaman ayrı ayrı yöne bakan iki tane çanak anten var. Pencereler perdeli. Bahçe duvarlarının üzerinde sarmaşıklar. Dahası avluda biri minibüs,diğeri gayet lüks bir otomobil park halindeydi. Avlunun ilerisinde büyük büyük güneşlikli peyzajlı cafe restaurant tarzı bir yer buradan “gel bana “diyordu. Zaten ondan sonra bir yol ve ardından sıra sıra apartman dizilimi devam ediyordu. Bizim ev apartmanlar denizinde bir ada gibi göze çarpıyordu. Kurtarılmış bölge gibiydi.Bizim evden başka etrafta geçmişten gelen hiçbir şey göremedim. Sonuçta on dokuz yılım burada geçti. Eskilerden

hiçbir şey kalmamış. Bizim evin bahçesindeki dut ağacı ve restaurant tarafındaki iki çınar ağacı büyüyüp serpilmiş ler ve yerli yerinde lerd.

Bir an kafam dank etti. Anam babam acaba ölmeden bizim evi satmışlar mıydı? Onlar olamayacaklarına göre şimdi bizim meskende meskenlenen kimlerdi? Etrafa tekrar tekrar bir tanıdık bulabilir miyim diye baktım. Ben bilmesem de elbet birileri buranın akıbeti hakkında birşeyler biliyorlardır. İzmir'de, Bornova'nın merkezinde bile daha fazla tanıdık bir şeyler bulabilir iken kendi sokağımın bana bu kadar yabancılaşması bana garip geldi. Sağa sola bakarken ilerde fırın yazan ve insanların bol uğradığı dükkanı farkettim. Karnım da baya acıkmıştı en önemlisi fırında kesin simitde vardır. Fırına vardığımda mis gibi taze ekmeğin kokusu yirmi yıldan sonra beni hipnotize etmeye yetti. Tezgahın üzerinde simit de vardı. İki tane simit alıp sağ taraftaki duvar çıkıntısının üzerine kırımını iliştim. Büyüleyici taze ekmeğin kokusu eşliğinde simitler enfes. Simidi yemiyor, yaşıyorum. Utanmasam dondurma gibi yalaya yalaya yiyeceğim. Çocukluğumun Çınar ağaçları nasılda serpilip büyümüş. Duvarın en sonunda büyük demir bir kapı var ve kapının üzerinde punto harflerle ÇınarAltı Bistro yazıyor. Çınar altını anladım da bistro ne demek?

Neredeyse bir saattir fırının yan duvarının üzerinde oturuyorum. geçmişten tanıdık bir Allahın kulu gelip geçmedi. Bir iki benzetmem olmadı değil ama hepsi hepsi bu. Kimseye bir şey diyemedim. Çınar altının kapıları açıldı. Üç beş genç içeriye girip bir yerlere oturdular. Avlu duvarlarından kafalarını görebiliyorum. İki tane çalışan var. Müşterileri hizmet ederlerken bir taraftan da kafenin düzenini alıp günlük rutin işlerini yapıyorlar. Evde pencereler perdeler açıldı. Ellili yaşlarda bir adam merdivenlerden acele inip avludaki otomobile binip benim ters istikametteki eski mermer çeşme tarafına basıp gitti. Adamı yakalayabilirim umuduyla ayağa kalkıp evin kapısına yönelmiştim ki adam ben yolun karşısına geçmeden ters istikamette gözden kayboldu. Acelesi var gibiydi. Oturduğum duvardan da kalkmış buldum. Fırında çalışan genç benden kıllanmış olabilir bir iki kez boş kasa çıkardığında göz göze gelmiştik. Geri gitmekte olmaz. Adamı üst kapıdan uğurlayan kadın içeriye girmişti. en iyisi gidip kadınla konuşmak diye düşündüm. Kasabın ciğerci kedisi gibi karşıdan bak bak nereye kadar?

Otomatik kapının yanındaki yaya kapısının duvarındaki zili fark ettim. Zilin üzerinde Gökhan Arslan yazıyordu. Bu ad bana pek yabancı gelmese de olmayan aklımı zorlamak yersizdi. Zile bastım. Megafondan bir kadın sesi "ne var, yine ne unuttun?" diye soruyordu. Önce bu sorudan bir şey anlamasam da sonra biraz önce giden adamı kast ederek bu soruyu sorduğunu anladım.

- Sizinle konuşabilir miyim? diye sordum

- Sen de kimsin?

- Ben Salih.

- Hangi Salih?

- Salih Karaca deyince içerde üst üste soru soran kadının sesi kesiliverdi. Megafonun cızırdayan sesinden başka bir ses gelmiyordu. Bir ara kadının ta derinlerden Salih, Salih diye adımı tekrar ettiğini duyar gibi oldum. Bir iki zile bassam da karşıdan herhangi bir cevap gelmiyordu. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Zile tekrar bastım ama megafonda çit yoktu. Bu kadar yaklaşmışken avludan içeriye bakıp avluyu inceliyorum. Ev bizim ev, avlu bizim avlu. Lakin eskiyle şimdiki arasında zinhar bir benzerlik yok. Mesela üst kata çıkan merdiven aynı yerinde. Önceden tutmak için bir trabzan bile yokken, şimdi her üç basamakta sallanan bir çiçeğin süslediği ferforje trabzan var. Basamaklar ham çimento iken şimdi bembeyaz parlak mermerden yapılmış. Kapı aynı yerinde ama şimdiki çelik kapı. Yerlerde beyaz çakıl taşları, saksılarda yetiştirilmiş güzel çiçekler. Bahçe nefis gözüküyor. Gökhan Arslan ismi beni nereden çağırıştırıyor? Ben bahçeye inceleye durayım hemen ardımda bir araba hızla

gelip durdu. Kafamı o yana çevirince biraz önce giden arabaydı. İçinden de acelesi olan adam tüm haşmetiyle çıktı.

- Buyur kardeş. Birine mi baktın? diye sordu.
- Siz biraz önce buradan çıkmıştınız deyince
- He. Sen bizi mi gözetliyorsun? Hayrola sabah sabah derdin ne ? diye sorunca
- Bir derdim yok. Burası eskiden bizim evimiz di de... sözümü bitirmeden
- Sen. Salih. Sen Salih misin? diye sorunca
- Evet. Ben Salih im dedim hayretle. Adam sanki kırk yıllık özlemle bana sarıldı. Bir daha sarıldı. Sonra bir adım geri giderek elleri iki omuzumda
- Vay be Salih. Oğlum tahliye olacağını niye bildirmedin. Geleceğini söyleseydin gelir karşılardık seni.
- Siz dedim.
- Ben Gökhan. Halime teyzenin büyük oğlu. Gökhan. Tabi yıllar oldu. Hatırlamaman normal. Hem biz hiç nasip olup karşılaşmadık. Halime teyzeni biliyorsun değil mi?
- Evet. Ordu da köydeydiler.
- Ha işte. Ben en büyük oğluyum. Hem dur ya. Niye böyle sokakta konuşuyoruz. Hadi içeri girelim. Sen yeni mi geldin?
- Bugün geldim dedim.
- Tamam dur ben arabayı düzgün park edeyim, sonra laflarız deyip caddede yamuk duran sürücü kapısı açık olan arabayı binip hızlı ve ustaca yaptığı bir iki manevra ile park edip, kilitledi Zile basarak megafondan biraz önce duyulan kadının sesine
- Aç, aç Şerife yabancı değil, bizim teyze oğlu Salih gelmiş dedi. Kapının otomatiği anında cevap verdi, arkalı önlü eve girdik.

BÖLÜM 3

- Len kadın başlayacağım sus artık. Yeter.
- Yetmez. Tabi senin için hava hoş. Akşama kadar dışarlarda fink atıyorsun..
- Gerizekalı fink atıp da bara pavyona mı gidiyorum? İşe, inşaata gidiyorum.
- Sonuçta gidiyorsun. Ben, ben buradayım.
- Gidiyorsam ,akşama gelmiyor muyum? Herif geleli bir gece eve gelmediğim mi oldu?
- Gelmesine geliyorsun da, ne vakit? Bıktım kafede tek başıma oturup seni beklemeye.
- Oturma efendim. Gel evinde otur.
- Ya Gökhan anlamıyor musun? Korkuyorum. Kor ku yo rum.
- Ne yapayım? Korkma diyorum sana. Beni dinlemiyorsan ben ne yapayım?
- Yok sanki sen korkmuyorsun? Salih geldiğinden beri kıçın yusuf yusuf atıyor. Ben anlamıyormuyorum zannediyorsun. Bak iş yemeği miş yemeği dinlemem akşam ezanından önce eve gel. Ona göre.
- Bak Şerifem bugünkü yemek önemli. Kat karşılığı alacağız adamdan. Adamı ikna etmemiz lazım. Sonrası parayı para demeyeceğiz.
- Paran batsın. Yetmiyor mu olan?
- Şu ağızlara bak. Param batsaymış. Olunca böyle olur işte. Üç kuruşla geçindireceksin ki bak böyle konuşuyor mu?

- Hadi ya. Yıllardır aynı terane. Para,para. Uçucuz,kaçıcaz. Uçtuk kona kona bir canavarın evine konduk.
- Bak şuna canavar deyip durma. Birgün duyacak ,fena olacak.
- Canavar değil de nedir? Üç tane adamı hızar makinesinde odun gibi kesen adama ne denir? Sana kaç defa söyledim di. Yapma etme diye.
- Herif müebbet gibi elli beş yıl ağır hapis cezası almıştı.Mapusta ölür gider dedim. Nerden bileyim ben yirmi yıl sonra salıverileceklerini.
- Bileceksin. Şimdi iyi mi oldu? Bir canavarın evinde sığıntı gibi kaldık.
- Orası öyle değil. O teyzemden satın aldığımızı, ev bizim biliyor. O bizim yanımızda sığıntı.
- O dediğine ben anca gülerim. Kendisine iki tokat attilar diye üç adamı hızar da liğme liğme doğrayan adam bunu öğrendiğinde bize neler yapar artık onu da sen düşün.
- Nerden öğrenecek? Tabi sen böyle ikide bir korkuyorum,korkuyorum diye bu konuyu ağzına sakız yaparsan; öğrenebilir de...
- Aman Allahım düşüncesi bile beni deli etmeye yetiyor. Ben sana geldiğinde söyleyelim dedim. Beni dinleyen kim?
- Bak Şerife sana kaç kere anlattım. Veraset ilamı çıkarılmadı. Bugün Salih tapuya bile gitse kimse onu gale bile almaz. Teyzemler fakirlerdi. Başka mal mülk yok. Tek bu ev. Hani onların yaşadığı zamanda burası da kör itin öldüğü yer. Değeri kıymeti mi varmış? Şehir büyüyüp ev merkezlenince değerlenmiş. Evde ev olsaydı? Geldiğimizde nasıldı sen biliyorsun.
- O zaman hiç öyle demiyordun.
- Ya kadın sabah sabah şimdi de eskileri mi açacaksın?
- Ben açmayayım da kimler açsın? Senin o fütursuz para hırsın yüzünden İstanbul dan kaçıp gelmedik mi? Boyundan büyük işlere girdin,girdin. Herkese borç harç.En sonunda apar topar buraya Hatice yengemin yanına gelip sığınmıştık.
- Fena mı oldu? Salih hapiste.Yaşar enişte ebediyette. Hatice teyzem de yarım akıllı,hastaydı ki yılını devirmeden o da ölmüştü. Burdan iyi yer mi bulacaktık? Alacaklılardan kim bulabildi? Anla artık burası bizim için sıfır noktası,yeni bir başlangıçtı.
- Orası öyle de.Senin bu yeni başlangıcında Salih i nereye koyuyorsun?
- Deme. O hiç hesapta yoktu.Neyse olan oldu. Süpriz yumurtadan civciv çıktı. Geçmişti değiştirebilmenin bir yolu yok. Biz önümüze bakalım. Sana defalarca anlattım. Salih ten korkman için bir neden yok. Salih mümkün değil bu evin tapusunun Yaşar eniştenin üzerinde olduğunu öğrenemez. Tabi sen böyle cırcır konuşup duyurmazsan.
- Yani gidip bir yerlerden öğrenemez diyorsun.
- Kızım sen beni dinlemiyor musun? Ben müteahhidim. Bu işleri benden iyi bilen mi var? Tapuya gitse adına kayıtlı bir tapu yok. Zinhar bir bilgi vermezler. Veraset çıkarması lazım; onu da bizim mal bilmez. Tapu desen.Bir tapu var o da bende.Nereden görecek? Birilerine sorsa.Yıllardır herkese evi satın aldık dedik. Herkes evi bizim biliyor. Geriye tek şey kalıyor. Biz demezsek,öğrenemez. Lakin endişem sen bu olayı çok dillendiriyorsun. Herif geleli kaçtır bu konuyu açıyorsun. Yerin kulağı vardır derler,bilmez misin? Konuşma diyorum sana,açma bu konuyu.
- Aman nerden duyacak? Canavar kendi hapishanesini müştelematta burda kurdu. Aşağıda hiç dışarı bile çıkmıyor. Varsa yoksa televizyonda belgesel seyrediyor veya kitap okuyor. Geleli neredeyse iki ayı geçti,insan hava almak için bile dışarı iki tur atmaz mı? İlk zamanlarda yine üç beş saatliğine olsun gezip geliyordu. Kafede oturuyordu.Son üç haftadır daha avludan dışarı adımını atmadı.
- O da senin yüzünden. Ne diye Salih'in cinayetlerini,mapusluğunu anlatıyorsun?

- Ben mi anlattım? Unuttun herhalde burası Hatice teyzenlerin mahallesi. Mahalle şehirleşse de eski mahallenin insanları hala burada. Anlattım sana Nalburun karısı Zehra Salih i tanımış bana sordu. Mapustan salıvermişler başka gidecek yeri yok ne yapalım akraba,bir oda verdik dedim. Hepsi bu. Karı eskileri geç,tüm mahalleyi Salih'in seceresini döküvermiş. Bunda benim kabahatim ne?

- Biliyorum. Biliyorum da ... Keşke söylemeseydin.

- Söylemeyip ne yapacaktım ? Yalan söylesem ki o zamanlar Salih dışarlara çıkıyordu. Birgün kaza ile ona sorsa,ondan Salih olduğunu öğrense niçin yalan söylediler diye bizden şüphelenmezler miydi? Mahalleye o yaydı.Bunda benim suçum ne?

- Ya gülüm ben sana suçlusun mu diyorum? Keşke diyorum. Zaten Salih'in geçmişini öğrenince bizim kiracılarda rahatsız olmuşlar. Bana söylediler kafeye gelmesin,müşteriler korkuyor diye. Valla ben dilim kalkıpta Salih e söyleyemedim.Lakin artık gitmiyormuş demek o da bir şeylerden rahatsız olmuş.Gitmediğine göre.

- Yok gitmiyor. Odasından çıkmıyor dedi;lakin ben odamda değil,hemen holde salondaki kuzenim ve karısının kısık sesle kavgalarını dinliyordum. Tecelli ya.Hikmetinden sual olunmaz. Çok nadir çıktığım üst kata en gıcık olduğum şeylerden birisi işaret parmağımda çıkan şeytan tırnağından kurtulmak için bulamadığım tırnak makası var mı diye sormaya çıkmıştım ki... Tırnağını katlanamazken şeytanla karşılaştım. Hem de iki tane.

BÖLÜM 4

Şeytan tırnağı vakasından sonraki üç gündür değil avludan, bahçeye bile çıkmıyorum.

Hastayım. Endişe,empati,korku,kaygı tarzı olgular bana çok yabancı. İnsanım.Nefes alıp veriyorum. Mal gibi anlık dümdüz yaşıyorum. Hep böyle yaşadım. Yabani bir hayvan gibi.

O gün teyze oğullarının konuşmalarını duyduğumda karşı hamle yapmaktansa odama geri dönmem benden pek beklenecek şey değildi; lakin hırsız gibi sessizce odama geri döndüm. Üç gündür duyduklarımı hazmetmeye çalışıyorum. Ben,benim gibi bir katile hısımlı belleyip kol kanat gerdiler diye düşünürken,meğerse onlar ardımdan ne numaralar çeviriyorlarmış. Hakikatten şeytanın aklına gelmez. Her şeyi kulaklarımla duydum. Onlar istedikleri kadar fısıldasınlar,yirmi yılı hapiste geçen bir mahkumun kulakları Kral Midas'ın kulaklarından iyi işittir. Ne duyduysam gerçek o. Bundan en küçük bir şüphem yok.

Hastalıklı kafamı zorlasamda olmuyor. Empati yapamadığım için şundan,bundan böyle olmuştur diyemiyorum. Benim olanı "benim "demişler. Bu da bana çok ters.Benim olanı ben kimseye vermem. Kimseninkini istemem ama benimkini de rızam olmadan alamazlar. Vermem. Alandan misliyle geri alırım. Alamazsam mutlaka alacak başka birşey bulurum. Muhtemelen de canı olur.

İşin kötüsü artık mapusa dönmek istemediğimi fark ettim. Hani dışarısı daha mı güzel diye sorarsanız? Benim için içeri ile dışarısının arasında çok da belirgin bir fark yok. İçerde de yalnızdım,dışarda da yalnızım. Öcüyümüşüm gibi içerde'de korkarlardı,dışarıda da korkuyorlar. İçerde de baktığım dört duvardı,dışarıda da. İçerinin yemekleri kötü yavandı. Şerife yengenin yemekleri hem çeşitli hem leziz. Dışarıda televizyon şahsıma münhasır. İçeride aynı tipler,melero,dışarıda ise her çeşitten insan var.Onları izlemek bile güzel.Dışarısı çok daha renkli.Bence dışarıda kalmak çok daha mantıklı.

Hem anı geçemeyen aklımda son üç günde bir şeyler depreşip durdu. Sonunda sizin için basit olsa da ,benim için planlaması çok zor bir hareket planı kurmayı becerebildim. Şerife

yengeyi geldiğimin ilk günlerindeki gibi hep beraber bir akşam yemeği yemek istediğimi söyledim. Belki hayatımda ilk kez bir yemek sipariş ettim. “ Canım çok kuru dolma çekti” dedim. O da “yaparım elbet” dedi. Bu akşam için gavilleştik.

Yemek harikaydı. Şerife yenge hakikaten çok maharetli kadın. Menümüz,tarhana çorbası,kuru dolma,cacık, pancar turşusu ve üstüne baklavaydı. Yemek öyle eskisi gibi sessiz sedasız değil,şen şakrak bile olmasa normale yakındı. Belki ilk kez bir iki zorlanarak yapılan espri de ben bile güldüm. Yemekler yenildi,üstüne kahveler içildi.Karşıdan gören ne mutlu bir aile diye düşünebilirdi. Geldim saadete.

Kalkıp mutfak kapısını kapattım. Daha önce görmüştüm;ikinci çekmeceyi açıp en büyük bıçağı aldım. Elimde bıçak onlara döndüğümde her ikisi de gözlerine projektör tutulmuş tavşan gibilerdi. Donup kalmışlardı.Sanki olacak en kötüyü görmüş gibilerdi.Hareketsizdiler. Kımıldayamıyorlardı. Gözleri fal taşı açılmış,bıçağa bakıyorlardı. Elimde evirip çevirdiğim koca yassı bıçakta gözlerimin körezi yansımasını gördüm.Korkunçtu. Bakışlarımı onlara çevirdim.Şerife yenge ayakta titriyor, üç kağıtçı teyze oğlu Gökhan ise sandalye sinmiş aval aval bana bakıyordu. Şerife yenge bembeyaz düştü düşecekti. Titriyordu.

- Otur yenge deyip bıçakla sandalyeyi gösterince “ ay!” diye cılız bir çığlık attı.Titremesi zangırdamaya başlamıştı.

- Yenge otur! deyince kadında yine tık yok.Teyze oğluna bakınca o ne demek istediğimi anlayıp kalkıp karısını yeni ameliyattan çıkmış birini oturtur mışcasına yardım edip oturttu. Gökhan

- Salih,ne oldu? O bıçağı niye aldın? Bak... Bak birşey istiyorsan derken işaret parmağımla sus yapınca cümlesini bitirmeden sustu. Konuşmak için bir hamle daha yapınca kaşlarımı çattım. Dışarıya çıkmak üzere olan kelimeleri geri yuttu. İkisinde ödü kopuyordu. İnsanların karşımda bu durumlarını o kadar çok gördüm ki. Hissizim.

- Su için dedim. Tepki vermediler. Bıçağı masaya saplayıp

- Su için dedim size! diye bağırınca ikisi de bardaklara hücum ettiler. Suyun yarısı içe yarısı dışa...

- Benim hastalığımı biliyorsunuz değil mi? dedim Şerife yenge titreyen elinden su bardağını masaya düşürdü. Bardak masada iki dündü yavaş yavaş yuvarlanarak masadan haliya düştü.Kırılmadı.

- Şimdi sizin ikiniz de şuracıkta liğme liğme kessem zerre gam keder duymam. Hastayım ben. O duygular bende yok. Öylesine korkmuşlardı ki dilleri boğazlarına kaç mışcasına tepkisiz diler.

- Beni iyi dinleyin. Size bundan sonra ne yapacağımı sizin tavırlarınız belirleyecek. Geçen gün konuşmalarınızı duydum. Bu evi siz satın falan almamışsınız. Tapu hala babamın üstünemiş derken Gökhan sözümü kesti

- Salih bak diyordu ben de onun sözünü kestim.

- Bak teyze oğlu. Sakın bana öyle böyle saçma sapan şeyler anlatıp kafamı bulandırma. Yalandan zinhar haz almam. Size söyledim. Bundan sonrası sizin elinizde. Benim kafam öyle karmaşık şeyleri çözemiyor. Onun için ne söyleyeceksen ölç biç öyle söyle. İyisi mi ben ne istediğimi anlatayım.Siz olur veya olmaz deyin. Böylesi benim için kolay sizin için daha güvenli olur.

- Ben üç gün önce sabah tırnak makası istemek için yukarı çıkmıştım. Tesadüfen bile olsa aranızdaki konuşmaların tamamını duydum. Herşeye vakıfım. Verilmiş sadakanız varmış ki o an karşınıza çıkmadım. Yine de size tavsiyem bunu iyi değerlendirin. Bu sefer o kadar şanslı olmayabilirsiniz. Üç gündür düşünüyorum. Vardığım netice şu.

Öncesinden ne olmuşsa olmuş. Biz ileriye bakalım. Şimdi siz evde oturmaya devam edin. Lakin veraset falan diyordun.İyi bilirim diyordun. Öncelikle bu işlemleri senin yardımınla

yaptıracağız. Tapuyu benim üstüme alacağız. Kafenin kirası ne kadar? diye Gökhan a sorunca .Bir kendine gelmeye çalışıp

- Aylık üç bin dolar dedi.

- Tamam sen o parayı bana vereceksin, evde de siz oturacaksınız. Sizden kira da istemem dedim.

- Biz üç yıllık peşin aldık. Yeni kiranın gelmesine bir yıldan fazla var dedi.

- Ben onlardan değil parayı senden istiyorum dedim.

- İyi de bende para yok ki deyince

- Ne demek para yok?

- İnşaatta. Sekiz dairelik bina yapıyoruz.

- Teyze oğlu. Sen beni anlamadın herhalde. Uyardım sizi. Ölçüp biçip ona göre konuşun dedim. Beni normal biri görmeyin. Kafamı karıştırmayın. Şimdi söyle para var mı? Yok mu?

- Yok demesiyle ona doğru bir adım atmamla iki ellerini kaldırıp

- Olmasa da bulurum. Hallederiz. Sana ne kadar lazım? diye sorunca

- Ben gideceğim buralardan. Geçenlerde belgeselde görmüştüm. Ülkede insanlar şehirlere gidince bir çok köy boşalmış. Antalya da Toroslarda yörük köylerinden birini görmüştüm. Üç beş ihtiyar kalmış. Oraya gidip yerleşeceğim.

- Gideceğin yeri karar verdin mi?

- Dedim ya. Antalya. Elmalı ilçesine bağlı. Dağın başında. Suyu falanda var. Bağlar bakımsızlıktan dağ olmuş. Ben beğendim. Oradan üç beş dönüm yer almama yetecek para lazım. Pek fazla değildir herhalde.

- Antalya turistik yer. İzmir den pahalıdır ama tarif ettiğin gibi bir yerse tahminim ucuzdur. Denize yakın mı?

- Bilmem. Programda hiç denizden falan bahsetmediler dedim. Gideceğimi duymaları yerle yeksan olup fırtına gibi kendilerini terk eden özgüvenleri bir meltem gibi usul usul geri gelmeye başladı. Gökhan

- Ben bu işi hallederim. Ortağımдан isterim olmadı dairenin birisini ucuz pahalı karkastan satar ihtiyacın olan parayı sana veririm. Bana biraz mühlet ver dedi.

- Tamam anlaştık. Sen bana kafenin bir buçuk yıllık kirasını getir. Ben yoluma gideyim. Bir şartım daha var deyince gelen özgüvenleri gitmek üzereyken

- Aşağıdaki odam benim. Pek zannetmesem de, bakarsın ara sıra gelir giderim deyince yüzlerinde bir tebessüm belirdi.

- O ne demek? Kendi evin gibi istediğin zaman gelebilirsin deyince

- Gibi? diye sorunca

- Kendi evin dedi.

- Anlaştık. Şerife yengemin yemeklerini özledikçe gelirim dedim gülerek. Şerife yenge ise hayatının travmasından çıkmaya çalışıyordu. Kıpırmızı tebessüm etmeye çalışıyordu.

Masadaki saplı bıçağı masadan kurtarıp çekmeceye koyup, odama yöneldim.

Mirasçı tek olunca veraseti çıkartıp tapuyu üstüme almam on günü geçmedi. Benden o

kadar çabuk kurtulmak istiyorlardı ki Elli dört bin doları da hazırlayıp verdi. Gerisi? Başlasın bilinmeze yolculuk.

BÖLÜM 5

Teyze oğlu Gökhan'ın aracının bayırdan inip karşı dönemeçten bir daha görünmemek üzere kaybolmasına kadar stabilize yolun tozlarının arasında arkasından baktım. Kaderimdi yalnızlık. Şimdi ise bu dağ başında yapayalnızdım.Yazgım olan yalnızlığa inat teklige dümen kırmıştım. Uzak tepelere, tepeler üzerinde şekilden şekile giren beyaz bulut kümelerine izledim. Aşağıda vadide iki tepenin üzerine karşılıklı kurulmuş küçük köye baktım. Caminin beyaz minaresi ve kiremit çatılı iki ev biz burdayız deyip dikkat çekiyorlardı. Köyün ilerisindeki ovanın ekinleri geometrik şekiller oluşturuyordu. Karşı dağlar mordan maviye, orman koyuluğundan zirvelere doğru hakiye çalıyordu. Kendimi zirveye yakın hissettim. Gideceğim patikayı karşıdan belleyip iki tepe sonrası dağın zirvesine yakın satın almış olduğum araziyi kafamda işaretlemeye çalıştım. Arazim buradan gözüküyordu. Seyrin tadını çıkarıp başımı ayak dibimde duran satın aldığımız malzemelerin bulunduğu çuvallara indirince yol uzun,yük ağır “hadi bismillah” dedim.

İzmir de veraset işlemlerinden ve tapu devrinden sonra televizyonda izlemiş olduğum belgeselden aşağıdaki köyün ismini bulduk. Gökhan müteahhit alım satım konularında da uzmandı. İnternette köy muhtarının ismini ,telefon numarasını bulup bağlantı kurdu. Köyden arazi almak istediğimizi söyledi. Satılık varmış. Köy köy değil zaten altı üstü ondört hanelik bir mezra. Yalnızca altı hanede oturan var,gerisinin alayı şehre göçmüş. “Yardımcı oluruz “demiş. Gökhan'la beraber atlayıp geldik.

Satın alabileceğimiz arazileri muhtarın yardımıyla dolaşip inceledik. Ben seçe seçe eskiden dağlı yörük dedikleri çobanların yayla olarak kullandıkları bir arazide karar kıldım. Arazi dağın zirvesine üç,dört yüz metre yakınında güney yamaçlara bakan eski bir davar ağılı. Çobanlar yazlık ağıl olarak kullanırlarmış. On dört dönüm. İçinde üç beş nar,elma, armut, kavak, menengiç,çöğür armudu ağaçları var. Çoğu yıkılmış olsa bile bir kısmı hala ayakta sedir dilmeleri ile çevrilmiş davar ağılı var. Elektrik falan hak getire de en önemlisi arazinin içinde kendinden suyu var. Bir pınar ve o pınara bağlanmış olan ince borudan sürekli serce parmağının yarısı kadar can çekişe çekişe akan kaynak suyu var. Su varsa hayat vardır. Ben buraya bayıldım. Muhtar beni bilmediği için başka başka alternatifler sunmuş olsa da ben ısrarla burayı istedim. Ödediğimiz para da para değildi.Bu dağın başını tercih etmemden bence en çok Gökhan memnun olmuştur. En yakın köye bile üç bilemedin dört saatlik bir mesafede. Kısaca kör itin öldüğü yer.

Küçük çuvallardan da olsa taşımam gereken dört tane çuval var. Bana gerekli alet edevat,çanak çömlek,bir hafta on günlük yiyecek stoku tarzı şeyler var. İki iki taşısam iki kez onca yolu gidip gelmem gerekiyor. Geride bırakmayı göze alamadım. Dört çuvalı ikişerli bağlayarak iki heybe haline getirip omuzlarıma astım. Ağır olsalarda yerçekimini omuzlarıma alınca dinlene dinlene gidebileceğimi düşündüm. Patikadan öfleye püfleye enerjimi dengeleyerek yavaş yavaş bayırı tırmanmaya başladım. Patikada döne döne gidiyorum. Her ne kadar yüküm ağır da olsa içimdeki heyecan bana güç veriyor.

Dört beş kez mola vermek zorunda kalsam da son tepeyi de aşınca karşı bayırda değişik meyva ağaçlarının içindeki toprak evi görünce yorgunluğu da titreyen bacaklarımı da unuttuverdim. Herşey karşıdan ne kadar güzel gözüküyordu. Molayı bu kez biraz uzun tuttum.Seyerettim yeni yuvamı. Keyiflendim.

Eve vardığımda güneş çoktan inişe geçmişti. Evin hemen sol tarafında ağılın önündeki yalıklara akan suyun yanına çuvalları koydum. Akan sudan avuç içlerimi doldurarak içip susuzluğumu giderdim. Elimi yüzümü yıkayıp sıcak terin yerini alan suyun soğuk ferahlığının tadını çıkardım.

Ev derme çatma ,harçsız toplama taşlardan eğri büğrü duvarlardan yapılmış. Çatısının sağ tarafı çökmüş duvarların üzerine çatı altı konulmuş kalın kütüğün ucu gözükiyordu. Çatısı topraktandı ve üzerlerinde yeni kısa yeşil eskinin kuru uzun ot kümeleri aşağıdan bile gözükiyordu. Saçaklara konulan naylonların üzerine konulan kaydırak taşlarının bir kısmı aşağıya düşmüş parçalanmış şekilsiz naylonlar aşağıya sarkıp rüzgarda dalgalanıyordu. Tahta kapısının üst menteşesi yerinden çıkmış kapı içeriye doğru V çiziyordu. Kapının ön kenarlarına dizilen büyük taşlar duvarla nizami istikamet çiziyordu. Tek penceresine gerilen naylon muşambanın da üstü yerinden çıkmış kapı ile senkronize şekil çiziyordu. Pencerenin alt kayrak taşı tepetaklak ve pencere önündeki izi hala silinmemişti. Evin önünde basmalardan kaynaklı sıkı toprak kel keldi.Üzerinde ot bitmemişti. Otlar ancak duvar dibindeki büyük kayaların etraflarından çıkmış kurumuştı. Kapıya yaklaşip açmaya çalışınca üst menteşeden kopmasından dolayı ucu yere sürttüğü için açamadım. Ucundan biraz kaldırıncaya kapıyı açmayı berebildim.

Evin içerisi çok daha berbattı. Hiçbir şey yoktu. Evin tam ortasında üç beş paslı çivi çakılmış bir mertek,damı tutan dört ana mertek,bunların üzerinde sıra sıra paralel dizilmiş dilmeler ,onun üzerinde de toprağı tutması için yassı yayılmış çalı çırpılar. Yerler haki toprak,duvarlar samanlı topraktan sıvanmış çoğı da delik delik,küme küme düşüp toza dönmüş. Kapı ve tek pencerenin yanında sol üste çöken çatıdan içeriye sızan tozlu ışık hüzmesi odayı aydınlatıyordu. Tavan basıktı. Zıplasan kafan tavan merteğine çarpar. Sizler için bu görüntü kabustan beter olsa da benim gibi yirmi yılını hapiste geçiren bir mahkum için tüm bu görüntüler pek bir anlam ifade etmiyor. Ben her şekilde her yerde yatabilir,yaşayabilirim. O kadar yorulmuşum ki; ilk gün ekmek peynir domates yiyip çuvallar ve battaniyeden hazırladığım yer yatağında derin bir uyku çektim.

Yaklaşık bir hafta orda burda vakit geçirdim. Ormana gittim. Manzarayı seyrettim. Uçuşan kelebekleri,bambusları,kuşlar börtü böcekleri baktım. Araziyi,çevreyi inceledim. amaçsızca gelişine zaman öldürdüm. Evde ocak falan da yoktu.Aynı yükseklikte üç taştan ocak yapıp yemeğimi üzerinde pişirdim. Yiyecek stokum dibine varmak üzere. Alışverişe gitmeliyim. Hiçbir şey yemek kadar beni sormuyor. Taşta da topraktada uyuyorum. Lakin hapishanede üç öğün hazır yemeğı almışım. İki öğüne indirsem de yemek yapmak zor geliyor. Hani gez gez nereye kadar. Eğer burada yaşayacaksam buranın şartlarına uyum sağlamam burayı yaşanır hale sokmam lazım. Paradan yana bir sıkıntım yok,yeterince var. Sıkıntım hastalığımdan kaynaklı endişe duygusunun olmaması. İnsanda gelecek endişesi,geçmişin takıntıları olmadı mı yalnızca anda yaşayabiliyor. Lakin burada anda da sıkıntı var. Yokluğun merkezindeyim. Zaten beni bir takım şeyleri yapmaya motive eden andaki yokluk.

Yaklaşık yedi yıl sanayide marangoz çırağı olarak çalıştım. Kereste,ağaç işlerini iyi bilirim. İster istemez gele gide inşaat ile ilgili birçok yan sektörü de tanıma imkanım oldu. Duvar örmesi,harç karması,çatı yapması ,hatta elektirik su işlerine kadar bizzat içinde olmasam da kıyısından köşesinden görmüşlüğüm çoktur. Sanayi zaten başlı başına bir eğitim yeridir.Her türlü iş kolu orada mevcut olduğu için görsel olarak her türlü malzemeyi çalışmayı görebilirsin. Eski evi onarmaktansa daha iyi bir konumda yeni bir ev yapmak bana çok daha mantıklı geldi. En uygun yer de esirlik menengiç ağacının güneyindeki düzlüğü beğendim. Eski kulube ve ağılin hemen yakınında. Su yalaklarının diğer tarafında. Manzarası güzel. Gün boyu güneş alacak bir yer. Güneşi kesecek tek şey çöğür armudu ağacı,onu da kestim mi tüm vadi ayaklarımın altında olacak. Evin planını bile yaptım. Yeri bir metre kadar kazacağım. Bir metre de duvar ördüm mü aşağısını mahsen olarak kullanabilirim. Bir artı bir amerikan mutfak,yaklaşık otuz beş kırk metrekare bir ev yapacağım. Her iki odanın bahçeye açılacağı kapılarının önüne de iki buçuk metre eninde geniş bir veranda. Arazide taş kaynıyor. Evi arazideki taşlarla yapacağım. Bir taşla iki kuş. Ev yapılırken arazide temizlenmiş olacak.

Bana lazım gelen tüm malzemelerin listesini kalem kalem çıkarıp yazdım. Mesele o malzemeleri buraya taşımak. Bunun için mutlaka bir at veya eşek tarzı bir hayvan almam şart. İnsan gücüyle onca malzemeyi buraya getirebilmem imkansız. Stabilize araç yolu ile patika buranın arası en azından üç kilometre.

Ertesi günü sırt çantamda bir iki tişört, nakit para ve alışveriş listesi ile sabah erkenden yola koyuldum. Muhtar evindeydi. Bir hayvan almak istediğimi söylediğimde aşağı köyden birinin ismini verdi. Malzemeleri sordum. Nahiye de bir nalbur dükkanını söyledi. Onun tavsiyeleri uyarınca önce cambazı buldum, adamın önermesiyle uysal bir katır satın aldım. Hayatımda hiç hayvan binmemiştim. Çilbirinden çeke çeke nalburu buldum. Listemde aradığım her şey adamda var. Hepsini satın aldım. Adamın yardımıyla katıra tüm malzemeleri yükledik. Çeke çeke akşam güneş batmaya başladığında eve vardım.

BÖLÜM 6

Üç günlük taş toplamaktan sonra pes dedim. Bayırdan taşla inmek de çıkmakta çok zordu. Tek tek üremiyordu da. Bana araziye uygun bir araba lazımdı. Kovboy filmlerinde gördüğüm iki tekerlekli at arabası yapmayı karar verdim. Eski Roma savaş arabaları gibi bir şey. Tekrardan nalbur için yola koyuldum.

Planladığım arabayı yapabilmek için çift koşumları nalburda vardı. Keresteyi de nereden alacağımı söyledi lakin araziye uygun teker yoktu. İsteğime en yakın bisiklet tekeri vardı ama o da çok dayanıksız olacaktı. En sonunda motokros tekerinde karar kıldık. Nahiye nin küçük sanayisinde marangoz atölyesinin sahibi ile anlaştıktan sonra arabayı yapmaya başladık. Akşama kadar arabayı yapmayı tamamladık. Sanayi küçük bile olsa bizim basit arabamız için her şey vardı. Lakin akşam olmuştu ve karanlıkta benim o yolu gidebilmemin bir yolu yoktu. Geceyi katırım marangozhanenin bahçesinde ben de nahiye nin tek pansiyonunda geçirdim. Sabah arabayı büyük şevkle katıra bağlayınca ortaya herkesin dikkatini çeken bir görüntü çıkıverdi. Çevredeki insanlar merakla bizi seyrediyordu. Küçük arabayı unundan ,şekerine, çivisinden kap kaçağına kadar bir sürü malzeme yükledim. Bu alışveriş beni en az bir ay götürür.

Savaş arabam tüm yol boyunca herkesi hipnoz etmişçesine dikkat çekti. İnsanlar merakla bizi seyrediyordu. Araç yolundan patıkaya kadar hiç bir sıkıntı çekmeden gittik. Patika boyunca özellikle dere geçişlerinde zorlansak da taşları ala ata eve varmayı başardık. Uygun bir zamanda patikanın kafamda işaretlediğim bazı yerlerindeki kenardaki çalılıarı kesip, bazı yerleri düzlersem arabayla rahat rahat nahiye yi, köye gidip gelebilirim. Yanılmamışım bizim savaş arabasıyla taşları toplamak çok daha kolay oldu. Ne Kara dediğim katırım zorlanıyor ne de ben. Arazideki taşları tek tek toplayıp ev yapmayı planladığım yerin yanında biriktiriyorum. Evin orada taşlar toplandıkça arazi temizleniyor. Arazi temizlendikçe keyfim geliyor.

Zemini, temellerini kazıp hazır etmem sekiz günümü aldı. Zeminden fazladan taş ve harç olarak kullanılacak yeterli toprakta çıktı. Hizalama iplerini gerip duvar örmeye başladım. Kırk santim eninde duvar örüyorum. Hayatımda hiç duvar örmemiş olmama rağmen hiç de fena iş çıkarmıyorum. Kumu elekten geçirip samanla harç haline getiriyorum. Bir taş bir harç, bazen teke çift de olabiliyor. İnanılmaz sabır gerektiren bir çalışma. Gözüm taş koyacağım yere en uygun taşı bulma yarışında. Dünya ile ilişkim kesildi. Akşama kadar karınca gibi çalışıyorum.

Akşam güneşte bıraktığım ılıktan biraz daha sıcak bir kova su ile banyo yaptıktan sonra ne kadar yorulduğumu o zaman hissediyorum. Yemek yapmak bile bir külfet. Uydur gaydır bulduğumu yiyip, deliksiz uyuyorum. İlk zamanlarda bu duvar mümkün değil bitmez diyordum. Lakin ilk haftasında duvar toprak seviyesini geçti. İkinci haftada pencerelerin üzerlerine kavak kütüklerini koyuyordum. Üçüncü hafta bitmeden evimin tüm duvarı bitti, üzerlerine harçtan sıva mı yaptım. Harika gözüküyordu. Bakmaya doyamıyordum. Fırsatını buldukça dönüp dönüp eserimi inceliyorum. Göz var nizam var. Farkında olmasamda galiba onlardan bende fazlasıyla var. Şık işçilik olmuş. Sanayide geçen yıllar pek farkında olmasamda bana baya şeyler kazandırmış. Gedikli marangoz çırağı hatta kalfası olmama rağmen çatı beni baya zorladı. Zorlanmam işi bilmememden değil, yalnızlıktan. Koca tek parça selvi kütüklerini duvarın üzerine tek başına çıkarmak imkansız gibi bir şey. O canım duvara zarar gelecek diye dikkatim de işin cabası. Hani kara ile kütükleri evin yanına kadar getirmek neyse; lakin onları duvarların üstlerine çıkarmak ölüm. Bir iki kişi daha olsa neyse... Umut olup dıştan da ümit olmayınca insan bir şekilde bir yolunu buluyor. Bende bir iki deneme ile kütükleri Fatih'in gemileri karadan yürüttüğü sistem gibi garip kaydıraklarla çatıya çıkarmayı becerdim. Üç ana kütük yetti de arttı bile. Sonrasında iskeleti tamamlamam zor olmadı. Yine nalburun yolunu tuttum. Çatıyı galvaniz oluklu saç ile kapatacağım. Benim Kara ile savaş arabam hissediyorum insanların ilgi odağı. Bazı yaşlı amcalar gelip yakından inceliyorlar bile. Ben ise üç metrelik saç ı nasıl Kara ile dağın başına götüreceğim onun derdindeyim. Bunca yük, bunca yol bu garip iki tekerlekli araç ile mümkün değil. İnsanlarla iletişimim anca olsa olsa yılanla etkileşim kadar olabilir. Sıfırdan bir fazla. Burası küçük yer. Neredeyse herkes herkesi tanıyor. Kimde ne var biliyor. Nalburdaki amcanın önerisi kafama yattı. Neye ihtiyacım var ise tek kalemde satın alıp traktör ile dağdaki patika başlangıcına kadar taşıyıp yolu kolaylamak... "Sonrasında zaten bir şekilde araziye götürürsün" dedi. Doğru söze ne denir? İki saat içerisinde tüm listeyi yaptım. Ölçüler zaten hep aklımdaydı. Bana gerekli olan dilme, tahta, çivi, çimento, sıva alçısı, galvaniz oluklu saçına kadar ne var ne yok aklımıza gelen herşeyi belirleyip satın aldım. Hatta gerekenden biraz fazlasını aldım; stoklama gün olur lazım olur babında. Param var. Sıkıntım yok. Ertesi gün tüm malzemeleri eve taşıdım. Arayan mutlak bir çözüm yolu buluyor. Zor olsa da becerdim. Yeni malzemeler ile evin çatısını kapatmak çok kısa sürdü. Kapı pencere, mutfak deken dört ayda evi bitirdim. Bir artı bir, amerikan mutfak, önünde kocaman bir verendası, atta kocaman bir deposu ile harika bir şey oldu. Sıcacık. Çok da kullanışlı. Artan tahtalardan karşılıklı iki somya, bir yatak bir yemek masası yaptım. Kimsenin gelmeyeceğini bilsem de kendine has üç tane sandalye yaptım. Geceler uzayıp günler kısaltmaya, akşamları sonbahar serinliği iç gıdıklamaya başladığında salondaki ocaklıkta odunları yakmaya, yeni serin duvarlarda gölge oyunlarını seyretmeye başladım. Sizler için çok köhne, sıradan olan evim benim gibi yıllarını mapus damlarında geçirmiş biri için saraydan farksızdı. Hayatımda ilk kez bir yuvanın sıcaklığını içimde hissediyordum. Bu da çok hoşuma gidiyordu. Yokluğun bağrında hiç alışkın olmadığım duyguları yaşıyordum. İnsanlardan uzaklaşmak bana çok iyi gelmişti. Yoğun çalışma temposuna dağ havasını da ekleyince iyi kondisyon kazanmıştım. Taş gibiydim. Burada yekliğin merkezindeyim. Hiç bir dış etkileşim gürültü yok. Biyolojik saatim, yaşamım oldu. Sabah erkenden dimdinç uyanıyor, gün boyu bir şeylerle uğraşılıyor akşam olunca ocağın sağındaki somyada uyuyorum. Yatak odası soğuk oluyor. Oturma odasında uyumak daha çok hoşuma gidiyor. Seyrettiğim tek şey şöminede yanan ateşin odada yarattığı gölge oyunları. Hayal kuramıyorum. Gelecek benim için çok uzak, bilinmez, öngörülemez. Hastalığım gelecek ile ilgili hayal kurmamı izin vermiyor. Geçmiş çoktan unuttum. Burada sessizlik hakim. Dünya yıkılsa ben duymam. Boş kafam boşlukta dolanıyor. Tek farkında olduğum şey kendimi harika hissettiğim.

Kış birden bastırđı. Ani gelse de beni gafil avlayamadı. En önemli ihtiyacıımı evimi bitirmiştim. Kara nın ahırđ olarak kullandığım eski evin de yıkığını tamir ettim. Hani zaten endişelenme duygusu bende yok da gerçekten de endişelenecek bir durumum da yok. Kasabaya inip bol bol erzak da depoladım. E daha ne?

Dağın zirvesine yakınıma ya ilk kar attı. İki günde erise de yakında kalkmamak üzere geleceğinden eminim. Geceleri çok soğuk oluyor. Gündüz hava güzel oldu mu arazide yapılacak bir şeyler buluyorum. Seviyorum bir şeylerle uğraşmayı. Arazi de neredeyse taş bırakmadım. Ormandan bol bol yakacak odun getiriyorum. Evin arkasında her geçen gün yükselen odun katarı var. Ev henüz yeni ya, soğuk. Haliyle harçları bile tam kurumadı. Normal. Odun bol. Şöminem tüm ihtiyacıımı karşılıyor. Üstünde yemeğimi, çayıma pişiriyorum. Isınıyorum. Gece bana ışık oluyor. Odada yarattığı gölge oyunlarını zevkle seyrediyordum. Çıtırtıları bana sohbet gibi geliyor. Hele birde sonbaharda ormandan topladığım kestane ve palamut pelit lerini közlerin üzerinde pişirdim mi, oda mis gibi kestane kokularıyla dolup taşıyor.

Hava yağışlı oldu mu evden dışarı adıımı atmıyorum. Bir Kara' nın yemini suyunu vermek için çıkıyorum. O kadar. Kar yağdı. Hemde lapa lapa. Bu demek ki ilkbahara kadar daha da kalkmaz. Aşağıdaki bayıra kadar her yer beyaza büründü. Ormandaki ağaçlar geline döndü. Buranın kışı da pek güzelmiş. Bayıldım. Evim sıcacık. Dışarısı buz

Bir sabah dışarıda bir sürü pati izleri gördüm. Özellikle de eski ev Kara' nın ahırının etrafında. Kurtlar. Herhalde aç kaldılar gözlerini Kara ya kestirdiler. Her ne kadar kapısı falan sağlam olsa da o gün pencerelere panjur misali tahta kapaklar yapıp sağlamlaştırdım. Güvendeyiz.

Kurumuş sedir ağaçlarından harika işlemeli masa, sandalye yaptım. Zamandan bol bir şey yok. Zamanı sert sedir ağacına ince ince kaneviçe gibi işledim. Allahım bir şeylerle uğraşıp bir şeyler üretmek ne güzel şeymiş. Yıllarımı hapishanenin zindan odalarında boş boş öylece tüketmişim. İnsan bir başına kaldı mı kendini işliyor. Var olup da var olduğunu bilmediğimiz ne çok şeyler varmiş. Bir yerde duymuştum yeni hiç bir şey keşfedilmiyor yalnızca hatırlanıyor diye; inanılması zor da olsa sanki gerçek olma ihtimali var. İki adım geriden eserime baktığımda bunu benim gibi hastalıklı bir mahpusun yapabileceğini kendim bile inanamıyorum. Lakin eser ortada...

Kış yata kalka geçti. Kilo aldım. Kar aşağıdan yukarıya doğru eriye eriye çıkmaya başladı. İlk kardelenler kendilerini gösterdi. Kar sınırı evin üstüne geçince arazide yeşillikler, kır çiçekleri gözükmeye başladı. Gündüzleri güneş kendini gösteriyor, gündün güne günlerin uzamasını hissedebiliyordum. Toprak kabarıyor etrafa misler gibi koku yayıyordu. Papatya, gelincik kümeleri etrafa sarmaya başlamıştı. Kuşlar daha bir üst perdeden ötmeye başlamıştı. Tabiat ana canlanıyordu. Nalbur yolu gözüktü.

Eski deyimle kara saban alıp araziye mısır ekeceğim. Lakin kara saban bulmak ne mümkün? Ne nalburda ne de kasabanın iki demircisinde bulamadım. Yine de sağ olsunlar eskiden kalma bahçede atılmış bir tane buldular. Hurda fiyatına adam bana verdi. lazım gelen koşuları da nalburdan tamamladıktan ve erzakları satın alıp eve döndüm.

BÖLÜM 7

Ömrü hayatımda konuşmadığım kadar bugün Kara ile konuşuyorum. Tek kelime ile Kara beni delirtti. Bu çift işi ne zormuş. Ben acemi. Kara acemi. Bir türlü senkronize olup pulluğu düz süremedik. Kara araba çekmeye alışmış olsa da nedense pulluktan huylandı. Ya sağa gidiyor, ya da sola. Bir türlü düz gitmiyor. Huysuzlanıyor koşuların halatlarına, iplerine ayaklarına dolanıyor. Beni çıldırttı. Yılmadım. Akşama kadar çok az bir yeri sürsek de bağırsa, çağırışa devam ettik. Ertesi gün daha deneyimliydik. Ertesi günü daha da. Zamandan bol bir şey yoktu. Ardımızdan kovalayan da. Kara ile kavga ede barışa tarlayı dokuz günde sürmeyi becerdik. Bu bizim için büyük başarıydı. Mısırlarımızı ektik. Tablaları çektik. Tablalar arasında su arıklarını yaptık.

Eve yakın yere bir tane fidanlık yaptım. Burayı gelecek ay sebzelik yapacağım. Herşeyi kendim yetiştirmek istiyorum. Niçin olmasın? Yeterli suyum var. Arazimin toprağı da güzel. Dağın başı. Tertemiz hava. Herşey doğal. Burdan güzel yer mi olur? Tek sorun kasabaya indiğimde nalbur dayı domuzlardan bahsetti. "Domuzlardan ürün alamazsın" dedi. Tek yol etrafını iyi çevirip muhafaza altına almakmış. "Dikenli tel veya gergili tel çekmen lazım gelir" dedi. Jiletli dikenli tel aldım. Tarlayı olmasada en azından fidanlığı koruma altına alacağım. Fidanlığa damlama sistemi aldım. Evimi de güzelleştirecek üç beş ev tekstili.

Kendi halinde devamlı akan su kıymetlendi. Pınarın çıkış yerine gittim. Boruyla oynayarak acaba biraz daha çoğaltabilir miyim diye çabaladım. Dokunmaz olaydım. Serçe parmağı kadar devamlı akan su birden kesiliverdi. Ellediğim için bin pişman olsam da iş işten geçti. Su gitti gelmiyor. Boruyu çıkarıp eşledim. Ben yakalamaya çalıştım o benden kaçtı. Yanlış bir şeyler yaptığımı anladım da, geç oldu. Boruyu eski haline getirip bıraktım. Akşama kadar borunun ucunda bekledim. Geç vakit vakitsizce eve gelen ergen misali su geldiğinde dünyalar benim oldu. Kana kana içtim. Sevinç çığlıklarım tepelerde yankılandı. Bunun nedenini kasabaya indiğimde ihtiyar nalburdan öğrenecektim. Pınara deşmeye gelmezmiş. Küsermiş. "Şanslıymışsın ki tam küsmemiş gelmiş. Gelmiyebilirdi de" dedi. Pınar işte. Bende suyu çoğaltamıyorsam daha verimli kullanabilirim diye düşünüp; kuyu kazmaya başladım. En aşağısına duvar ördüm. Bir boru ile kendinden akan bir çeşme koydum. Kuyunun içine iki kat naylon koyup yarı doğal yarı yapay bir gölet inşa ettim. Ben göleti bitirene kadar filizler boy verdi.

Her bir tohum, her bir filiz çocuğum gibi. Onların acele etmeden tabiatlarına uygun usul usul büyümelerini zevkle seyrediyorum. Onları kendime benzetiyorum. Hiçbir şeyden şikayet etmiyorlar. Ağlamıyorlar. Acıktım, susadım demiyorlar. Ne kadar masumlar. Büküyorlar boyunlarını. Suyu gönderdin mi sevinçleri toprak kokusu ile harmanlanıp mis gibi ortamı sarıyor. Kendine nereden benzettin diye soran olursa? Ben farklı mıyım? Hastalıklı kafam ile bugüne kadar neden şikayet ettim ki? Yat dediler yattım. Kalk dediler, kalktım. Hiç bir şeyin önünü ardını aramadım. Ne dedilerse yaptım. Yaptım da kime yaranabildim?

Sessizliğimi, içime kapanaklığımı acizlik olarak gördüler. Üstüme geldiler. İradem dışında kendiliğinden bir anda gelişen o menfur olay ile yıllarımı mapus damlarında harcadım. Alnıma yapışan katil hatta canavar sıfatı bana koruma kalkanı olsa da kalabalıklardaki yalnızlık başlı başına bir cezaydı. Hem de cezaların en kötüsü.

Şimdi burada bu ıssızlığın ortasında yalnız gözüksem de benzerlerimi keşfediyorum. Kendi kendine durmaz akan çeşme de yalnız. Orman da yalnız. Dağ, tepe, dere, menengiç ağacı, eski ağıl hatta Kara katırım bile. Hepimiz yalnızız. Lakin uyum içerisindeyiz. Birbirimize benziyoruz. Hepsi sessizce yaşamın sunduklarını kabul ediyorlar. Fazlasını isteyen, almak için de Ali Cengiz oyunları tertip eden yok. Yalnızlar ordusuyuz. Lakin uyum içindeyiz.

Huzurluyuz. Mutluyuz. Halinden şikayet edip olağanın sıradanlığını bozan yok. Su akıyor. Bitkiler büyüyor. Orman dağ yellerine bırakmış kendini sağa sola esiyor. Güneş doğuyor. Güneş batıyor. Herkes birbirine saygılı. Kimse kimsenin hakkını tecavüz etmiyor. Tanrının kendisi için yazmış olduğu yazgısını yaşıyor. ne fazlasını istiyor. Ne de eksikliğinden şikayet ediyor. Hiç biri diğerini kıskanıp fazlasını istemiyor. An burada yaşanıyor.

Ekosistemin merkezine çöreklenmiş her şeyin kendi etrafında döndüğünü zanneden insanlığa sorsan onlar için bizler kimiz ki? Oysa bizler uyumu uyumlanmış olanlarız. Geçmişin pişmanlıkları, geleceğin endişeleri yok. Bizde an var. Anı yaşıyoruz. Asıl maddeden uzaklaşan, yanılısamalar bütünü yapay gerçekliklerin peşinde koşan kendileri. Geçmiş ve gelecek arasında gelip gitmelerden anı ıskalayanlar kendileri. Varken dahasını isteyip tokken arıza çıkaran kendileri. Tatminsiz olan kendileri. Doymayan kendileri. Hep fazlasını daha da fazlasını isteyen kendileri. Kefenin olmayan cebini dünyaları sığdırmayı planlayan kendileri. Onların gözünde bizler neyiz ki? Gün ola devran döne elbet onlar da anlarlar da... Bir yıl önce eski ev ve yıkık ağılın olduğu dağın yamacı şimdilerde Van Gogh tablolarına benzemişti. Renk renk biberler büyümüş, domatesler kızarmış, patlıcanlar mora dönmüş, bamyalar çiçeklerin arasından boy atmış, fidanlığın kenarına dikmiş olduğum ayçiçekleri güneşe aşık olmuş, boy boy mısırlar püsküllemiş, arsız kabak uzaya uzaya verandaya kadar gelmişti. Sırıklara sardığım fasulye börülcüler fidanlarının verimliliği karşından burdayım diyorlardı. Yaprakların altında saklanan utangaç salatalıkları basmamak için bir gözüm hep basacağım yerdeydiler. Toprak ana coşmuştu. Heryerden bereket fıskırıyordu. En büyük keyfim dalından taze koparılmış meyve sebzenin kokusuydu. En güzel Fransız parfümlerinde bu kokuyu bulamazsınız. Bu tanrının kelamının kokusuydu. İlahi emri yerine getirme huzurunun kokusuydu. Her biri farklı tonda olsa da ilahilikte benzeşiyorlardı. Yaradılışına uygunluğun kokusuydu. Mis gibilerdi. Huzur doluydular. Çok merak eden doğal ortamda yetiştirilmiş bir domatesi dalından koparıp koklasın; ne demek istediğimi o an anlayacaktır.

Dün gece tarlaya domuz girmiş. Eşek, tarlanın yarısının üzerinden geçmiş. Çok canım yandı. Allahtan fidanlığa girememiş. Lakin mısırlarıma baya zarar vermiş. Gün boyu tarlanın kenarlarına çalı çırpı ile yükseltmeye çalıştım. Elimden gelse kale surlarıyla döşeyeceğim. Dikenli tel çekeyim desem o kadar alanı nasıl yapabilirim ki? Ertesi gece uyumadım. Sabaha kadar bekledim. Gece geldiler. Taş attım kovaladım. Sabahı sabah ettim. Doğal danışmanım Nalbur dayıya gittim.” Köpek al” dedi. Kırsalda köpek candır. Yoldaştır. Seni korur, kollar. Yabancıları haber verir...” Köpeği nereden bulacağım?” diye sorunca. “Kolay” dedi. “Gedikli Hamdi’nin büyük oğlu Antalya’ya göçtü, iki eniği ile birlikte köpeğini babasına bırakmıştı. “Bakması zor oluyor sahiplenecek birini arıyorum diyordu.” “Telefon açayım hala duruyorsa gider konuşursun” dedi. Bu adamı seviyorum. En büyük yol göstericim. Her zaman bir çözüm yolu buluyor. Konuştu. Köpekler duruyormuş. Evini tarif etti. Gidip buldum. Konuştuk. Para falan da istemiyor. Oğlunun ayrıca bir kümes tavukları varmış, ikisi erkek üçü dişi beş de keçisi. İlgilenirsem onları da satabileceğini söyledi. Bir fiyat söyledi. Hayatta pazarlık yapmadım. Nasıl yapılır da bilmem. Hem ihtiyacım olan köpekleri adam bedava verdi. Dediği rakamı “tamam” dedim. Yola çıktığımda benim Roma savaş arabam herkesin gözündeydi. Ayaklarından bağlanmış Karanın üzerine asılmış sekiz tavuk, bir horoz. İple arabaya bağlanmış beş baş keçi. Benim elimde bir köpek tasma ve bizi takip eden iki eniği. Gözünüzde canlandırmaya çalışın. Ha beni de es geçmeyin. Kasabaya indiğimde traş olduğum ama bugün domuzların korkusundan berbere gitmediğim için uzamış birbiri içine geçmiş saç sakalımla garip bir derviş. Ne görüntü ama...

BÖLÜM 8

Sıcak. Ovanın kavurucu yaz sıcakları. Dağdayım. Serin serin esen dağ yellerinde terim buz kesiyor. Gündüzleri sıcak desem de aşağıdakilere haksızlık etmiş olurum. Bilirim mapushane yazlarını. Koğuşun dört fırın duvarlarını. Hani burası gündüz sıcak lakin kuru,nem yok. Oturdun mu bir ağaç gölgesine serinleyiveriyorsun. Akşam güneş battıktan sonra yaz giysileri içinde dağ yellerinden ürperiyorum. Mis gibi. Tazecik. Serin.

Mısırı hasat edip ahırın üzerindeki toprak damda kurutmaya başladım. Fidanlık çoştı.Yıllar sonra ilk kez ekilen topraktan bereket fişkırıyor. Sebzeler ürün vermek için adeta birbirleriyle yarışıyor. Patlıcanından,domatesine,bamyasına kadar her biri çiçekten,tomurcuğa ardından olgunluğa koşarak gidiyor. Elimde hasır sepetim her sabah fidanlıktan ürünlerimi topluyorum. Daha bir gün geri boş döndürme diler.Herşey tabi, herşey doğal. Öyle semt pazarlarında,en lüks manav satış mağazalarında böyle doğallık bulamazsınız. Kırmızıya çalan kara humuslu toprağa ekilmiş,hayvan gübresi ile beslenmiş,dağ pınar suyu ile sulanmış ilaçsız katıksız ürünler bunlar. Standart yok. Hepsi özgürce gelişine büyüüp semirmiş. Kimi küçük,kimi büyük,eğri büğrü,vakti zamanında böcekler tarafından ısırılmış bodur yaralılar. Lakin mis gibiler. Pınarın suyunu iyi tutmuşlar;sulular. Sam yelleri kokuyorlar;kokulular. Özgürlüğün tadını bünyelerine çekmişler. Lezizler. Güneşin gökkuşağı ışıklarını muhafaza etmişler;parlak renkliler. Tanrının cömertliğini kavramışlar;vitamin deposu, bereketliler. Bol bol yiyorum. Fazlalıkları kış için yarıp güneşte kurutmaya bırakıyorum. İplere dizili biberler,patlıcanlar,fasulye börülcüler güzel evimi daha da güzelleştirdiler. Rüzgarda kuru sebze dizilerinin yellenmesini izlemek beni terapi ediyor.

Süt sağmasını,peynir,çökelek tereyağı yapmasını bir güzel öğrendim. Kekikli otlu çeşit çeşit peynirler yapıyorum.Evimin altındaki yarı doğal kilerim dolup taşıyor.

Arazimde artık yalnız da değilim. Çok çeşitli bir ailem var. Birbirlerimize farklılıklarımızı gözetmeksizin alışıp kaynaşıverdik. Keçilerim,tavuklarım,köpeklerim,katırım, soluk alıp veren üyelerim. Sebzelerim,ağaçlarım,pınarım, evim,dağım taşım ise cansız kabul edilen farklı cinsten olanlar. Canlı,cansız ayrımı mız yok. Hepimiz bir aile aileyiz.Hem ne kadar da güzel bir aile. Kimse kimseye karışmıyor.Çekememezlik etmiyor. Diğerinin hakkında dedikodu riyakarlık yapmıyor. Her biri diğerinin yaşamını kolaylaştırmak için canla başla çalışıyor. Pınar durmaz akıyor. Sebzeler ürün veriyor. Otlar büyüyor. Otu keçi yiyor. Keçinin gübresini ot.Mısırı ben,sapını Kara,göbleğini keçilerim küspe olarak yiyor.Doğal ekosistemin en doğalını kana kana yaşıyoruz. Herkes kendinden bekleneni biliyor ve fitratına göre hareket ediyor.Baş benim.Düzeni ben sağlıyorum.Birleştiriyorum. Ayırıştırıyorum. Paylaşıyorum. Her birey tanrının ona ekosistem besin zincirinde bahşettiği vazifeyi layığı ile uyguluyor. Kimse şikayet etmiyor.

Hem birbirimize nasıl da alıştık. Sevgi bağı ile en derinden bağlandık. Besin zincirinde görevi olmasına rağmen bir tavuğumu kesmeye elim varmıyor. Yumurtaları bana yetiyor. Keçiler İle tolaşıyor oynuyorum. Özgürüz. Özgürlüğün tadını çıkarıyoruz. Köpeklerim en candanlarım. İçgüdüsel olarak ne sadık hayvanlar. Nalbur dayının dediği gibi en büyük can yoldaşlarım. Hep yanımdalar. Her an tetikte ler. Sevgi yumağılar. Tavuklar. ele avuca sığmayan bıcırıklar. Bayırın dedikoducuları. Hiç durmuyorlar.Gıdak da gıdak. O kadar lafı nereden buluyorlar anlamıyorum. Horozum. Bıçkınım. Dağ havası ona çok yaramış olmalı ki hiç durmuyor mübarek. Değil sekiz, on sekiz tavuk olsa bana mısınız demeyecek. Azgınlığı bana yarıyor. Bol bol yumurta...

SON BÖLÜM

Beş yıl sonra. Karşı tepede bozkayanın üzerinde oturmuş yolluk olarak aldığım meyve kurularını kemiriyorum. Bizim evin en güzel gözüktüğü konum bu kayanın üstü. Belki bundan dolayıdır ki azıcık evden uzaklaşmak istesem ormanda bir iki tur atar bu kayanın başında mutlaka mola veririm. Bozkaya tüm vadiye hakim olsa da ben bizim araziye bakmaktan daha bir başka keyif alırım. Ne manzara ama...

On dört dönümlük arazinin tamamı yerden otuz santim kadar duvar ile örülmüş, dikenli tel ile çevrilmiş arazi muhafaza altına alınmış durumda. Ana yakın diktiğim azgın kabak fideleri bir çok yerde dikenli tellere sarmış yeşil kocaman yapraklar tellerden sarkıyor. Arazi meyilli yapmış olduğum beş adet taraça ile mümkün olduğunca düzleştirilmiş. Mısırlar adam boyu. Fidanlık bitki çeşitliliği ile ben burdayım havasında. Kenarlara dikmiş olduğum meyva ağaçlarının yapraklarının arasından meyveleri burdan gözükmesine de ben hangi ağacın hangi meyva ağacı olduklarını biliyorum. Meyvelerim dallar, yapraklar arasında olgunlaşıyor. Evimiz harika gözüküyor. Verandanın direklerindeki kurutulmuş sebze dizilerinin rüzgardaki raksı burdan bile gözüküyor. Ocaklık bacasının üzerine yaptığım rüzgar gülü dönüyor. Verandanın çevresindeki güllerin renklerini belirli belirsiz seçebiliyorum. Mennengeç ağacındaki hamak burdan bile gözüküyor. Yukarıdaki kuyunun içindeki beyaza çalan naylonlar, çeşmem, çeşmenin etrafındaki koyu yeşillik...

Eski ev. Eski ev deyince geçen kış Kara'yı kaybettik. Yaşlılıktan bir anda göçtü gitti. Zor zamanlarımın en büyük yardımcısıydı. Kadim, güzel gözlü dostum du. Şimdi de onun yerine aldığım Alım var. Alım da katır. Genç, acar bir katır. İsminden de anlayacağınız üzere koyu kırmızı tüylü. Kara gibi uysal değil, haşarı kerata. İlk zamanlar zorlansam da onu da alıştırmış, seviyorum.

Eski ağıl aynı yerinde. On dört tane irili ufaklı keçim var. Bitişğinde tavuk kümesim on iki tavuk, iki tane horoz, üç tane de hindim var.

Buradan bile arazimin ne kadar bakımlı olduğu belli oluyor. Ana yola kadar olan stabilize patika yolunu baya düzeltiltim. Artık Roma savaşı arabam pek zorlanmıyor. Araziye ben de diğerleri de alıştık. Hangi taşta basılır, hangisine basılmaz ezber biliyoruz. Gözü yumuk gezeriz.

Kendi cennetimizi kendimiz yaptık. Hemde diğer tarafta değil. Burda. Dünyada." Eee." "Daha daha ne var, ne yok? " diye soracak olursanız;

Elektrik yok. Televizyon yok. Saat yok. Telefon yok. Sosyal medya yok. İnsan yok. Medeniyet yok. Kalabalık yok. Trafik yok. Toz duman yok. Gürültü yok. Dedikodu yok. İşe gidecem işten geleceğim derdi yok. O ne dedi bu ne dedi yok. Siyaset yok. Sıkıntı yok. Kariyer derdi yok. Para derdi yok. Fatura derdi yok. Gelecek kaygısı zaten yok. Daha sayayım mı? Yok saymayayım. Gerisini size bırakayım. Siz kendinize göre ek ilaveler yapabilirsiniz.

Canlı cansız çeşitlilikten oluşan geniş bir aile var. Taptaze dağ havası var. Doğallığın doğal var. Zihnen değil bedenen yorgunluk var. Mis gibi katıksız kokular var. Yediğin içtiğinden tat almak var. Deliksiz uyku, berrak rüyalar var. Sağlık var. Güne göre yaşam, biyolojik saat var. Tanrıya yakınlık var. Huzur var. Özgürlük var. Kapatın gözlerinizi hayal edin. Hayal var...

Yeter! Gerisini de siz doldurun. Yaşıyorum... Hayat var...